

FEHÉR FERENC VERSEI

KERESŐ

Nap a szemem — víz, víz,
Fű a pillám — víz, víz,
Ág a karom — víz, víz,
Föld a lábom — víz, víz,
Lomb a házam — víz, víz,
Nyár a telkem — víz, víz,
Itt a versem! Tűz, tűz!

GYERTYALÁNG

Laboda libegő tánca
eszterlánc egyszervolt lánca
krajcárnyi mesefa-lomb

csalóka vertarany tálca
álmoknak lidérces mása
arany-tón fekete rönk

léleknek eleven álca
emlékek cincogó nyársa
liliom gyökerű csönd

Csillagok földi kis társa
s mire lehetne fáklya
lehelet-elfújta csonk

EPITÁFIUM

Jó itt magammal a homályban:
Szemem gödrén négy nagy virág van.
Fekszem fenyőfák közt magamban —
Fűszálsuhogás a hatalmam...
Akármint lesz, én már kivárom,
Fülem rajta van a világon.
Nem bánt se jóisten, se ördög,
Csak még vesd rám azt a göröngyöt...

V A S F Ű

Vasfű tenyeremben,
hervadhatatlan fű;
hajad börtönéből
ujjamba bújt hajtű.

Visszakéri hajad,
elveted te magad;
se-vas-se-fű- virág,
világ zárán lakat.

Se-vas-se-fű- virág,
világ gömbjén álom,
csak engem elzáró,
záratlan világom.

Világomnak kulcsát
adnám tenyeredbe:
vasfüves gyöpeden
zárnál te helyette!

P U S Z T A - T E M P L O M

Kúnhalomnyi Puszta-templom hantmadara,
Sátram kontyán szél meg csóva viadala...
Csontra tekert hullá-drótok ragya-dala,
Felhő-barmok szügye-dere: égi dara...

Híveimnek szekérhada messze zörög,
Minden handzsár, tör meg bicska belém törött...
Lóállkapocs citerál már arcom fölött,
Magam mondok imádságot magam fölött.

P I R A N I E M L É K

Egyszer elaludtál lent az öbölben,
síkos sziklalapon.
Éppen szólni akartam, de csak ültem,
ültem hallgatagon.

Dolgos tenyered öt csöpp boronája
titkot írt a habon.
Mi is volt az a szó? Hab suhanása,
árny az oldaladon...

F É L H O M Á L Y B A N

Valakihez elmehettünk volna
Lent csak a bokrok rácsa zörög
Egy napunkat elteméttük volna
Bent csak emlékek árnya köröz

Valakitől megjöhettünk volna
Mikor a bokrok rácsa zörög
Egy napunkat eltemettük volna
Így csak emlékek árnya köröz

STRAŽILOVÓI ÉNEK

Hegyek hátán a szél
őszünk peregteni;
átjárják értelmem
szemed fényévei.

Békétlen, nagy nyírfák
gondom suhogtatják;
te vagy egyszív társam,
a kétkarú ország.

Holt lelkek a messzi,
térdepelő házak,
s te fázó tarlómon
felejtett kalász vagy —

Tisza fenekéről
idesíró zokszó,
homályos felhőből
hulló hegedűszó...

Legyél csendem hava,
ne a bizonyosság;
szemeddel megverő
szigorított fogság.

Hulljál be hiteddel
e hitetlen őszben;
behavazó csendet —
áldjalak időtlen.

PARTIFECSKÉK

Lobogtam értük —
vakációzó diák;
ők voltak a vállalt
számkivetettség...
Parti rejtekből
rebbenő haramiák,
fecskénép között
az igazi fecskék!

Elnéztem őket
a part alól
fenséges portyáimon:
bolyhokként ültek
(egy-egy lélek)
mennyei padkájukon...

Jutott-e eszükbe
a széltépett eresz,
a sár-vér fészekrakás?
Az elhagyott haza,
templom harangszava,
a sok kis íromba ház...

Parti rejtekükben
itt fogta őket valami,
pedig lehettek volna
isten kövér madarai...